

TYÖVÄEN YHTENÄISYYDESTÄ

„Novaja Rabotshaja Gazetan” polemiikki kuutta työväen edustajaa vastaan on viime aikana käynyt luonteeltaan yhä epäasiallisemmaksi, yhä periaatteettommaksi, yhä „rettelömäisemmäksi”. *Sitä suuremmalla syyllä* tämä polemiikki on muutettava jälleen kiistakysymysten vakavaksi käsitte-lyksi — siitä jokainen tietoinen työläinen on varmaan samaa mieltä kanssamme.

Edessämme ovat likvidaattorien kannustamat „nimikuu-
lut” miehet. Tsereteli ja Gegetshkori tuomitsevat kuusikon, elokuun konferenssin (v. 1912) „johtava porras” niin ikään tuomitsee sen. Tuhannennen kerran he sättivät kuusikkoa hajottajiksi ja julistavat „yhtenäisyyttä”.

Lainkaan hämmästyttä sätimisestä ja metelistä me tulemme tuhannennen kerran tyynesti kehottamaan työläisiä perehtymään kysymykseen ja harkitsemaan sitä.

Yhtenäisyys on työväenluokalle välttämätön. Yhtenäisyyden saa aikaan vain yhtenäinen organisaatio, jonka päätöksiä kaikki tietoiset työläiset toteuttavat vapaasta tahdosta eivätkä pakosta. Pohditaan kysymystä, esitetään ja kuullaan erilaisia mielipiteitä, saadaan selville järjestyneiden marxi-
laisten *enemmistön* katsomus, esitetään tämä katsomus päätöksessä, joka tehdään ilman enemmistön läsnäoloa, täytetään tunnollisesti tuota päätöstä — juuri tätä kaikkialla maailmassa, kaikkien järkevien ihmisten keskuudessa nimitetään *yhtenäisyydeksi*. Ja tällainen yhtenäisyys on työväenluokalle äärettömän kallis ja äärettömän tärkeä. Hajallaan olevat työläiset eivät ole mitään. Yhteenliittyneet työläiset ovat kaikki kaikessa.

Herää kysymys, onko olemassa sellaisia tietoja, joiden perusteella jokainen tietoinen työläinen, joka haluaa itse-

näisesti perehtyä kiistakysymykseen, voisi päätellä, miten sosialidemokraattisten työläisten keskuudessa on viime vuosien aikana *toteutettu* yhtenäisyyttä?

Täytyy pyrkiä kokoamaan tällaisia tietoja, tarkistamaan ne, julkaisemaan ne aineistoksi työläisten valistamista, yhteenliittämistä ja järjestämistä varten.

Vuoden 1912 huhtikuusta lähtien on ollut olemassa „Pravda” lehti, jonka suunta on aina (sitä yksikään sen vastustajista ei ole kieltänyt) vastannut tarkasti niitä päätöksiä, joita marxilaisten johtava elin on tuosta ajasta lähtien *kolme kertaa* tehnyt (kerran vuonna 1912 ja kaksi kertaa vuonna 1913). Kuinka suuri määrä työläisiä on tunnustanut nämä päätökset (kaikista työväen elämää koskevista kysymyksistä: kaikkiaan on tehty nelisenkymmentä päätöstä) ja toteuttanut niitä elämässä?

Tähän kysymykseen — se on ilmeisesti sangen tärkeä ja mielenkiintoinen — voidaan vastata vain likipitäisesti, mutta nojautuen aivan tarkkoihin, objektiivisiin *eikä* yksipuolisesti koottuihin tosiasioita koskeviin tietoihin. Vuosina 1912 ja 1913 ilmestyi enimmän aikaa *kaksi* työväenlehteä, jotka esittivät työläisjoukoille *erilaisia* katsomuksia. Kummassakin lehdessä julkaistiin tietoja työläisryhmistä, jotka olivat koonneet varoja toisen taikka toisen sanomalehden kannattamiseksi. Sanomattakin on selvää, että työläisryhmät, jotka lähettivät keräämänsä varat *jommankumman* sanomalehden hyväksi, osoittivat siten teollaan (eivätkä sanoissa) olevansa myötätuntoisia tämän lehden suuntaukselle ja haluavansa päättäväisesti puolustaa tämän lehden kannattamia päätöksiä.

Näiden tietojen julkaiseminen kummassakin keskenään kiistelevässä lehdessä on parhaana takeena virheitä vastaan, koska asiasta kiinnostuneet työläiset voivat itse oikaista virheet. Tässä nuo tiedot, jotka on julkaistu *jomneen* kertaan, joita kukaan *ei* ole *kertaakaan* kumonnut ja joiden asemesta ei ole esitetty muita tietoja: miltei kahden vuoden kuluessa, vuoden 1912 tammikuusta vuoden 1913 lokakuuhun, työläisryhmät suorittivat 556 rahankeräystä „Lutshille”, 2.181 „Pravdalle” ja 395 Moskovan työväenlehdelle.

Voidaan rohkeasti sanoa, että jokainen, ellei mikään erikoinen asia ole häntä sokaissut, tunnustaa empimättä sen, että „pravdalaisilla” on takanaan enemmistö (ja suuri

enemmistö onkin). Pravdalaiset luovat — hitaasti, mutta järkkymättä — itse työläisten *todellista yhtenäisyyttä*, työläisten, joita liittävät yhteen yhteiset päätökset ja jotka toteuttavat niitä tunnollisesti. Tämä on Venäjällä *ensimmäinen kerta*, kun marxilainen päivälehti, joka tiukasti puolustaa yksimielisiä ja tarkkoja päätöksiä, on näin pitkän ajan kuluessa *yhdistänyt* yhä järjestelmällisemmin ja lujemmin yhteen maan eri kulmilla hajallaan olevia *työläisryhmiä*.

Tämä juuri on työläisten todellista eikä sanallista yhtenäisyyttä! Tämä ei tietenkään ole vielä läheskään riittävää, mutta se on jo toimintaa eikä puhetta, pelkkää reklaamia.

Mutta Tsereteli, Gegetshkori, „elokuinen johtoporras”, kaikkien muiden likvidaattorien tavoin, kiertävät *uppiniskaisesti* tosiasioita!

He kirkuvat „yhtenäisyydestä” kiertäen sen seikan, että nimenomaan likvidaattorit, jotka ovat ilmeisenä vähemmistönä tietosten työläisten keskuudessa, *juuri hajottavatkin yhtenäisyyttä* rikkoen tämän enemmistön tahtoa vastaan!!

Tätä yksinkertaista ja selvää tosiasiaa ei voi kumota mikään huuto eikä ulvominen, eivät mitkään haukkumasanat. Me voimme vain hymyillä sille, kun „elokuun johtava j.n.e.” elin viittaa erilaisiin „laitoksiin” ja ryhmiin. Ajatelkaahan, hyvät herrat: mitä arvoa on „laitoksilla ja ryhmillä”, jos niiden takana *ei ole lainkaan* työläisiä taikka jos niiden takana on *ilmeinen* vähemmistö? Sellaiset „laitokset ja ryhmät” ovatkin juuri *hajotuslaitoksia*, koska ne eivät kehota kaikkia työläisiä täyttämään enemmistön tahtoa.

Se kokemus, jonka on antanut työväenliikkeessä kahden vuoden aikana tapahtunut vilkastuminen, vahvistaa yhä enemmän oikeiksi pravdalaisten *katsomukset*. Se kokemus, joka Venäjällä on saatu *työläisten* yhdistämisessä marxilaisten tiettyjen päätösten ympärille, osoittaa yhä selvemmin meidän organisaatiomme menestykset, kasvun ja voiman. Tietysti me tulemme kulkemaan entistä rohkeammin ja nopeammin tätä samaa tietä antamatta sättimisen, huutamisen tai jonkin muun hämmentää itseämme.